

”Myy se”

Se vaikutti kertakaikkisen Oikealta. Se oli oikean värinen ja -roituinen, sen päässä oli hauska pullonaukaisijan muotoinen piirto, sen vaaleanrautiaan jalat olivat melkein valkoiset. Kun oma valmentaja suositteli ja eläinlääkäri näytti vihreää valoa, tehtiin hevoskaupat kuin oppikirjassa.

Se oli kerta kaikkiaan suloisin, sopivin ja kaunein hevonen mitä kuvitella saattaa! Ensimmäiset päivät olivat kuin ponikirjasta – suloinen tamma asettui taloksi, piehtaroi puhtaissa puruissa ja söi hyvällä halulla somansävyisistä ämpäreistään.

Kuukausien vieressä alkoi selvitä, että jotain oli sittenkin mennyt pieleen. Valkoisen otsaharjan alta näkyvässä katsannossa ei ollut lempeydestä häivääkään: tamman silmiin hiipi kyllästynyt ja pahanilkinen kiilunta.

Yhteisten taitojen karttumisesta kielivien saavutusten sijaan tuli muita merkkipaaluja: maneesin ovi, josta ei päästy kertaakaan kunnon ja kunnialla läpi, takaset, jotka yhä useammin jäivät puhdistamatta, lepopäiviä ja ”lepopäiviä” toisensa perään. Tamma seisoi tallissa ja tallille lähtemiseen oli päivä päivältä suurempi kynnyks. Ennen ahmimalla luetut hevoskirjat yöpöydällä alkoivat tympiä ja dvd:t jäivät katsomatta. Kun selkään ei enää ollut nousemista, alkoivat sijaistoinnot: satulaa sovitettiin, harkittiin homeopatiaa, vaihdettiin valmentajaa ja konsultoitiiin kolmatta, kilautettiin kuiskaajalle. Annettiin aikaa ja annettiin naapurin teinien ratsastaa. Kaikki keskustelupalstojen niksit koetettiin. Tamma vaan tuntui olevan edellä kaikissa suunnitelmissa. Harrastuksesta oli mennyt hohto ja koko touhusta mieli.

Hommaa hienotunteisesti takavasemmalta seuranneen, oman tutun ratsastuksenopettajan neuvo putosi kuin pommi:

- Myy se.

Suurempaa sankaria ei nettikeskusteluissa tai klubien kahvihuooneissa olekaan kuin se, joka ”ei anna periksi” vaan taistelee läpi harmaan kiven hevosensa kanssa. Wanna-be-ammattilaisten ja kotitarvegurujen keskuudessa raivoaa pään seinäänjuoksumentaliteetti: kun hevonen on hankittu, on siihen sitouduttava loppuiäksi. Luovuttaminen ja hevosen ”luottamuksen pettäminen” myymällä ovat eläinsuojelurikokseen verrattavaa toimintaa. Ainakaan uutta et osta, jos vanhan myyt!

Tilalle soisi löytyvän kultaisen keskitien. Hyvää hevostaittoa ja tervettä itsekritiikkiä viljellen tulisi harrastajankin pystyä tekemään päätös luopumisesta ilman, että se on luovuttamista. Tämä hevonen ei sovi minulle, mutta sille voi naapurissa olla oikea koti, ja tässä pihassa maailman paras koti toiselle ja toisenlaiselle hevoselle. Vastuuta ja järjenkäyttöä korostetaan hevosen hankkimisvaiheessa, mutta niitä toden totta pitäisi voida luvan kanssa harjoittaa myös jatkossa. Valistunut aikuinen hyväksyy epäonnistumisen ja uuden yrittämisen myös ihmissuhteissa - miksei siis harrastuksen parissa?

Piirtopäätäminen lähti. Kaikkien sen kanssa koettujen murheiden jälkeen oli trailerin takavalojen katoaminen pihatieltä vain suuri helpotus. Karsina jäi tyhjilleen, sievät siniset ämpärit käyttämättä. Kuumiset aluksi kirpaisivat: tamma pärjäsi uudessa kodissaan, uusi omistaja sen kanssa. Hevonen oli tyytyväinen, ostaja onnellinen. Ja ajan kanssa ratkaisun oivalsi oikeaksi myös myyjä.

Ja se tyhjä hevosenpaikka? Sen täytti aikanaan muuan liian iso ja aivan vääränrotuinenkin sukajalkaruuna. Mutta se on jo toinen juttu se.

NEENA KUUKASJÄRVI

- ★ uutisia
- ★ tuoreita kilpailutuloksia
- ★ käyttäjien oma kuvagalleria

- ★ vilkas keskustelupalsta
- ★ myynti-ilmoituksia
- ★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net